

**UCHWAŁA Nr XXXIII/304/2013
Rady Miasta Szczecinek**

z dnia 25 marca 2013 roku.

w sprawie rozpatrzenia wezwania do usunięcia naruszenia prawa.

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 w związku z art. 101 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz.1591, z 2002r. Nr 23, poz. 220, Nr 62, poz. 558, Nr 113, poz. 984, Nr 153 poz. 1271, Nr 214, poz. 1806, z 2003 r. Nr 80, poz. 717, Nr 162, poz. 1568, z 2004 r. Nr 102, poz. 1055, Nr 116, poz. 1203, z 2005 r. Nr 172 poz. 1441, Nr 175, poz. 1457, z 2006 r. Nr 17 poz. 128, Nr 181, poz. 1337, z 2007r. Nr 48, poz.327, Nr 138, poz. 974, Nr 173, poz. 1218, z 2008r. Nr 180, poz. 1111, Nr 223, poz. 1458, z 2009r. Nr 52, poz. 420, Nr 157, poz. 1241, z 2010r. Nr 28, poz. 142 i 146, Nr 40, poz. 230, Nr 106 poz. 675, z 2011r. Nr 21, poz. 113, Nr 117 poz. 679, Nr 134, poz. 777, Nr 149, poz. 887, Nr 217, poz. 1281 , z 2012r. poz.567 oraz z 2013r. poz. 153) Rada Miasta Szczecinek uchwala, co następuje:

- § 1.1. Uznaje się za bezzasadne wezwanie do usunięcia naruszenia prawa z dnia 13 lutego 2013r. wniesione przez Irenę Czebotar – zastępowaną przez pełnomocnika radcę prawnego Macieja Czebotara.
2. Uzasadnienie odmownego załatwienia wezwania do usunięcia naruszenia prawa stanowi załącznik do uchwały.
- § 2. Zobowiązuje się Przewodniczącą Rady Miasta do doręczenia uchwały wraz z uzasadnieniem pełnomocnikowi Ireny Czebotar.
- § 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

PRZEWODNICZĄCA RADY MIASTA

Katarzyna Dudź

Pismem z dnia 13 lutego 2013r. Pani Irena Czebotar reprezentowana przez pełnomocnika radcę prawnego Macieja Czebotara wezwała Radę Miasta Szczecinek do usunięcia naruszenia prawa poprzez uchylene uchwały Rady Miasta Szczecinek Nr XXIX/244/2012 z dnia 12 listopada 2012r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości. W wezwaniu, wnioskodawczyni, podnosi zarzut, że sesja Rady Miasta Szczecinek w dniu 12 listopada 2012r. została zwołana przez „osobę niebędącą radnym, ani przewodniczącym rady” ponieważ mandat Mirosława Waćławskiego, pełniącego funkcję Przewodniczącego Rady Miasta Szczecinek, który zwołał w/w sesję wygaś „z dniem 27 lutego 2012r.”, zgodnie z zarządzeniem zastępczym Wojewody Zachodniopomorskiego z dnia 27 lutego 2012r., które uprawomocniło się w dniu 10 stycznia 2013r. W ocenie wnioskodawczyni sesja Rady Miasta Szczecinek odbyta w dniu 12 listopada 2012r. była posiedzeniem nieformalnym, które nie miało „charakteru sesji Rady Miasta”. Wnioskodawczyni w dalszej części swojego wezwania stwierdza, że „wobec faktu, że w dniu 12 listopada 2012r. nie doszło do sesji rady, nie mogła zostać podjęta uchwała nr XXIX”.

W ocenie Rady Miasta Szczecinek, wezwanie do usunięcia naruszeń prawa Pani Ireny Czebotar nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych, które pozwalałyby uznać stanowisko zawarte w w/w wezwaniu za zasadne.

Analiza przepisów: ustawy z dnia z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001r. Nr 142, poz.1591, z późn. zm.), ustawy z dnia 16 lipca 1998 r. Ordynacja wyborcza do rad gmin, rad powiatów i sejmików województw (Dz. U. z 2010r. Nr 176, z późn.zm.) oraz orzecznictwa sądowego upoważnia do jednoznacznego stwierdzenia, że uchwały podjęte przez Radę Miasta Szczecinek na sesjach zwołanych przez Pana Mirosława Waćławskiego, pełniącego funkcję Przewodniczącego Rady Miasta Szczecinek w okresie do 10 stycznia 2013r., w tym na sesji odbytej w dniu 12 listopada 2012r. są ważne i podjęte zostały na sesjach zwołanych przez osobę uprawnioną do tego na podstawie art. 20 ust.1 ustawy o samorządzie gminnym.

Zgodnie ze stanowiskiem prezentowanym w piśmiennictwie i orzecznictwie sądów administracyjnych, m.in. w wyrokach: wyroku WSA w Rzeszowie z dnia 11 lipca 2007r. (sygn.akt II SA/Rz 339/07), wyroku NSA z 10 marca 2008r. (sygn.akt II OSK 1775/07) oraz wyroku NSA z 10 marca 2008r. (sygn.akt II OSK 1814/07) mandat radnego Pana Mirosława Waćławskiego istniał do chwili ogłoszenia przez Naczelnego Sądu Administracyjnego w dniu 10 stycznia 2013r. wyroku oddalającego jego skargę kasacyjną od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie z dnia 08.08.2012r., sygn.akt II SA/Sz 447/12 oddalającego skargę Pana Mirosława Waćławskiego na zarządzenie zastępcze Wojewody Zachodniopomorskiego z dnia 27 lutego 2012r. nr 1/2012 w przedmiocie wygaśnięcia mandatu radnego. Oznacza to, że Pan Mirosław Waćławski do momentu ogłoszenia w/w wyroku przez NSA był członkiem Rady Miasta Szczecinek, jako jej radny, był zobowiązany i uprawniony do brania udziału w pracach Rady Miasta, w tym również zobowiązany i uprawniony do wykonywania obowiązków Przewodniczącego Rady Miasta Szczecinek, miał oczywiście również prawo czynnego uczestniczenia w pracach Rady Miasta, w tym w zwoływanych sesjach i komisjach, w tym brania udziału w głosowaniach.

Zgodnie z przywołanymi wyżej orzeczeniami sądowymi „Radny do chwili podjęcia przez radę gminy uchwały o stwierdzeniu wygaśnięcia mandatu posiadał, /.../ mandat, był członkiem Rady Gminy, zobowiązanym do brania udziału w pracach Rady, a więc powinien być zawiadomiony o sesji Rady, w której miał prawo czynnego uczestniczenia, za wyjątkiem głosowania w sprawie wygaśnięcia swojego mandatu (art. 25a ustawy o samorządzie gminnym). /.../bez podjęcia uchwały stwierdzającej wygaśnięcie mandatu radnego, mandat ten w dalszym ciągu istnieje. Zatem do chwili podjęcia przez Radę Gminy prawnie skutecznej uchwały o stwierdzeniu wygaśnięcia mandatu radnego, skarżący dysponował mandatem radnego i powinien być zawiadomiony o sesji Rady w przewidzianym przez Statut terminie. Jeżeli bowiem płynący z ustawy skutek prawny (np. wygaśnięcie mandatu radnego) wymaga jego stwierdzenia aktem deklaratoryjnym (w tym przypadku uchwałą rady gminy), to nie można się nań skutecznie powoływać do czasu, gdy akt taki nie stanie się ostateczny. Jest to zasada mająca zastosowanie do wszelkich aktów deklaratoryjnych. Ich konstytutywny skutek polega na tym, że wprowadzają one do obrotu prawnego płynące z mocy ustawy prawa lub obowiązki, choć z datą wsteczną, określoną w ustawie.” - sygn.akt II OSK 1775/07; „Sąd I instancji prawidłowo przyjął, że skarżący pozostawał radnym do chwili podjęcia przez Radę Gminy skutecznej uchwały o stwierdzeniu wygaśnięcia mandatu radnego, a tym samym powinien być zawiadomiony o sesji Rady. Skoro, bowiem wygaśnięcie mandatu wymaga jego stwierdzenia aktem deklaratoryjnym, to nie można się na nie skutecznie powoływać do czasu, gdy akt taki nie stanie się ostateczny, konstytutywny skutek polega na tym, że wprowadza on do obrotu prawnego płynące z ustawy

prawa lub obowiązki, ale z datą wsteczną, określoną w ustawie. Na wygaśnięcie mandatu można się powoływać, zatem dopiero z datą podjęcia stosownej uchwały. Bez podjęcia uchwały stwierdzającej wygaśnięcie mandatu radnego, mandat ten nadal istnieje. /.../ Radny do chwili podjęcia przez radę gminy uchwały o stwierdzeniu wygaśnięcia mandatu posiadał, zatem mandat, był członkiem Rady Gminy, zobowiązany do brania udziału w pracach Rady, a więc powinien być zawiadomiony o sesji Rady, w której miał prawo czynnego uczestniczenia, za wyjątkiem głosowania w sprawie wygaśnięcia swojego mandatu (art. 25a ustawy o samorządzie gminnym).” - sygn.akt II OSK 1814/07.

Rada Miasta Szczecinek ponadto wskazuje, że podstawą wniesienia wezwania do usunięcia naruszeń prawa stanowi m.in. art. 101 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym, zgodnie, z którym każdy, czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętym przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia - zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego. Wnioskodawczyni w swoim wezwaniu nie wykazała, że uchwała Rady Miasta Szczecinek Nr XXIX/244/2012 z dnia 12 listopada 2012r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości narusza jej interes prawny lub uprawnienia. Na wnioskodawczyni spoczywa obowiązek wykazania w wezwaniu, że w/w uchwała Rady Miasta Szczecinek negatywnie wpływa na jej sferę materialną, pozbawia ją uprawnień albo uniemożliwia realizację tych uprawnień (vide wyrok WSA w Krakowie z dnia 22 listopada 2010 r. sygn. akt II SA/Kr 744/10).